

La tribuna

Les modificacions a la fiscalitat directa

Els canvis introduïts pel govern de DA són un mal senyal cap a l'exterior

JAUME
Bartumeu

Ara tot just un més –els dies 3 i 4 de novembre– els caps d'Estat i de govern dels vint països més grans del món –el G20– es van reunir a Cannes. Tenien a l'ordre del dia tractar de la regulació financera. Ho feien en un moment que el president de la Comissió Europea, **José Manuel Barroso**, havia manifestat la seva voluntat d'introduir en el dret europeu el principi de la responsabilitat penal dels financers.

A Cannes es va tornar a parlar de la lluita contra els anomenats paradisos fiscals o bancaris tot i que la crisi de l'euro va fer deixar aquella qüestió en una segona línia d'actualitat.

Però la qüestió era –i es manté– a l'ordre del dia.

Precisament per això durant la cimera de Cannes el Fòrum fiscal mundial, que apadrina l'OCDE, va divulgar un informe sobre la legislació, en matèria de transparència fiscal, de 59 països i, també, l'aplicació concreta de la legislació. Els organismes internacionals volen verificar l'intercanvi efectiu d'informació fiscal i el Fòrum Fiscal mundial començarà a fer aquesta verificació a par-

Hi haurà qui pensarà que s'està posant en dubte la voluntat d'adoptar una fiscalitat que, tot i ser de baixa intensitat, sigui homologada

tir del segon semestre del 2012. Els primers resultats es coneixeran el 2013 i a finals del 2014 el Fòrum dirà quins països respecten –bé, mitjanament, o gens– les regles establertes.

Aquí tenim doncs, al davant i a prop, una nova prova de foc per a la credibilitat d'Andorra a l'exterior.

És en aquest escenari, de permanent observació de les institucions econòmiques internacionals sobre Andorra, que ha arribat la retallada i marxa enrere fiscal promoguda pel govern de DA.

Les modificacions presentades pel Govern, i que van rebre dijous passat el vist-i-plau de la seva majoria al Consell, demostren una clara voluntat de trencar la continuïtat

d'una reforma que és indefugible si hom vol aconseguir una negociació positiva de convenis per a impedir la doble imposició i si es pretén, realment, afavorir que els professionals i empresaris d'Andorra puguin exportar serveis i béns sense càstigs fiscals en els països de destí.

D'una fiscalitat reduïda, però sòlida i senzilla, establerta en les lleis 94/2010, 95/2010 i 96/2010 del 29 de desembre de l'any passat DA ha passat a una fiscalitat excessivament rebaixada, amb una munió de tractaments diferenciats, excepcions i deduccions.

Una bona part de les modificacions que ha introduït el govern d'**Antoni Martí** van destinades a elimi-

nar disposicions dels textos actuals que estaven pensades i foren adoptades amb la finalitat d'evitar abusos i elusions fiscals. També es redueix la fiscalitat per als anomenats no-residents fiscals. Un clar mal senyal adreçat a les autoritats dels països veïns.

En definitiva DA ha dut a terme unes retallades als textos fins ara vigents que s'acumulen i no comporten ni topalls ni limitacions per la qual cosa suposen reduir molt la tributació i afavorir aquells que disposen de més recursos per a practicar l'anomenada «enginyeria fiscal».

L'APROVACIÓ, dijous passat, d'aquestes modificacions tal i com havien estat trameses al Consell General farà que l'Estat perdi molts ingressos. D'altra banda, tal i com el Grup parlamentari socialdemòcrata va lamentar davant el ple del Consell General, s'ha enviat així un mal senyal a l'exterior. Amb les modificacions aprovades hi haurà qui, des de les instàncies internacionals que es relacionen amb Andorra, podrà pensar que s'està posant en dubte la voluntat andorrana d'adoptar una fiscalitat que, tot i ser de baixa intensitat, pugui ser homologada pels països europeus.

I òbviament si Andorra no assoleix els mínims homologables no podrà pas obtenir la signatura de convenis per a impedir la doble imposició.

A Andorra els problemes se'ns

acumulen. Hem de prendre decisions amb rapidesa. Ho sabem.

Tothom parla de la necessitat que aquestes decisions siguin racionals però el que constatem és que no ens podem posar d'acord pel que fa a la racionalitat d'algunes decisions. Probablement per això DA s'ha estimat més fer valdre la seva àmplia majoria i ens ha imposat una tramitació supersònica dels seus projectes de llei, escurçant-ne arbitràriament els terminis de discussió, per a aprovar els textos de seguida i a la valenta.

Sí, ja sabem que la majoria de DA ho pot fer tot, fins i tot canviar el Reglament del Consell General i la Constitució. I aquí s'hauria de valorar el que «es pot fer» i el que «s'ha de fer». Els polítics tenim l'obligació i el principi de distingir entre les dues opcions perquè no «tot el que es pot fer» és seriós, ni és democràtic, ni resulta elegant.

El problema no és que els socialdemòcrates estiguem fent política –com em retreia el cap de Govern el dijous passat al Consell– perquè la nostra obligació és precisament aquesta: fer política, defensant el nostre programa, al servei de l'interès general.

El problema és que el govern de DA no està fent bé la feina de generar un marc polític adequat per a confrontar perspectives i trobar sortides comunes. ≡

President del Grup parlamentari socialdemòcrata